

Punt de vista

Testimonis de Jehovà - Imatges de Crist

Al meu carrer hi vivia un matrimoni de treballadors, ja grans. Gent senzilla, amable, amb qui la convivència es feia fàcil. Ens tractàvem bastant. Coincidíem a les mateixes botigues, al mateix cinema del barri, al mateix marcat i, darrerament, àdhuc els havia visitat algunes vegades a casa seva.

Jo suposava que serien catòlics batejats, si bé sabia certament que no eren pas persones religioses, ni molt menys practicants. Aquest concepte, però, no influïa gens ni mica en la meua estimació, i mai no els havia parlat del tema. Més al contrari, l'eludia cuidadosament de les nostres converses, no tant per no ferir-los, com per por de sentir-me ferida.

Més un bon dia, després d'una de les nostres xerrades intrascendents, la Sra. Roser, molt seriosa, em va preguntar si no sentia com molt important la recerca i la trobada de Déu en la meua vida. Vaig quedar sobtada. Sense saber què respondre. No em feia a la idea que aquelles paraules dites amb tanta convicció i sinceritat, sortissin d'una persona a qui mai havia vist posar els peus a l'Eglésia, ni a qui mai no havia preocupat, i em constava, cap interès religiós.

Una mica avergonyida, li vaig contestar que Déu per a mi era ja quelcom important i decisiu.

La Sra. Roser em va mirar desconfiada:

—Vols dir que és cert això? Si fos així no aniries amb el cap més alt, més ferma, i sense por davant tot i tothom?

Novament em guanyà la sorpresa, però aquesta vegada per poc temps, doncs aviat vaig escoltar dues paraules clau: «Testimonis de Jehovà».

I que n'estava de contenta la Sra. Roser amb aquella troballa. Amb quin entusiasme em parlava de com per fi havia descobert el sentit de la seva vida; com el seu marit era un altre, gràcies a aquelles idees.

Vàrem parlar una bona estona i, cada cop més, m'adonava que aquella família, amb la seva senzillesa, amb la despreocupació de qui mai no s'ha plantejat cap assumpte doctrinal, no m'estaven parlant de cap nova religió, doncs no diferenciaven cap dogma, ni proclamaven cap fet extrany. Aquella família, per ara, m'estaven parlant tan sols d'amor. De l'amor de Déu, i cap als germans; de servei; d'entrega. Aquella família amb els ulls lluents per la novetat, estaven encara lluny d'ésser de debò Testimonis de Jehovà, doncs m'estaven parlant de la meua religió. De la nostra religió, encara que per molt poc temps.

Aviat els visitadors arrodoniran la seva tasca, i els faran conèixer el que els convingui. Hi trobaran un camp ben abonat per la indiferència de 40 anys, des del temps llunyà en què deixaren el collegi.

D'ençà d'aquell dia, vaig buscar i llegir llibres sobre els Testimonis, per a conèixer què era el que oferien, què causava tan gran impacte. I vaig quedar ben decebuda.

Partim de la imatge del seu fundador, Carles Taze Rusell (1852-1916), home impulsiu i sense cap preparació teològica, que es va sentir cridat a interpretar correctament, i per primera vegada, la Sagrada Bíblia, malgrat el seu desconeixement àdhuc de l'alfabet grec i, naturalment, de l'hebreu original de l'Antic Testament.

La seva vida particular tampoc no oferia gaires garanties. Divorciat de la seva dona, després d'abandonar uns quants cops la llar, es veié també embolicat en alguns afers il·legals, com, per exemple, la venda de blat miraculós a 1 dòlar la lliura, que era el preu de 60 lliures, i l'anunci, tan repetit com fallit, de la fi del món, amb la qual cosa animava els seus seguidors a desprendre's d'una colla de béns que automàticament passaven a les empreses del Cap. Amb tants guanys les coses funcionaven força bé, i s'anava creant una de les més importants societats de publicacions, que creixia ràpidament, guiada per impecables homes de negoci, molt més que per homes de religió, i la seu de la qual és Brooklyn.

En quant als errors de transcripció de la Bíblia, són tan clars que sembla impossible l'ofuscació dels qui creuen en ells. El seu propi nom ve d'una incorrecta traducció de Yahvé per Jehovà, i neix en un paràgraf en el qual molts autors assenyalen la suma de tres greus errors de traducció en sis paraules!

I així tantes coses, que els porten a agafar-se desesperadament a la lletra i oblidar l'esperit que vivifica.

Al cap d'uns dies vaig tornar a visitar la Sra. Roser, a punt per tota una batalla dialèctica amb els meus pobres coneixements nou adquirits. Però, novament, quina fóra la meua sorpresa en veure que les meves argumentacions eren escoltades en silenci, perquè no sabien encara què contestar per defensar-se.

Llavors jo vaig esclatar:

—Així, per què us heu canviat si l'únic que reflexeu són uns punts de vista que estan dins la doctrina catòlica?

—Ah sí? —em van dir—. No ho sabíem, ningú no s'havia preocupat mai de dir-nos això, de parlar-nos de Déu; ni tu no ens l'havies anomenat mai.

En aquells moments em vaig sentir culpable, car aquesta gent no s'havien canviat de religió, almenys en principi, per les idees, sinó per les formes. S'havien canviat perquè van veure un caliu, una germanor, que mai no havien copsat entre nosaltres. Perquè es trobaven més acollits i veien gent amb més ganes de treballar.

Els vaig dir que tornessin, que també entre nosaltres existia això. Els vaig dir que ens perdonessin a tots per no haver sabut acostar-nos a ells. Però va ser tard. Vaig veure com la llavor dels Testimonis començava a fruitar i feia néixer un ressentiment cap a l'estament catòlic, fins a cert punt comprensible.

Aquesta família, per primera vegada i a impulsos d'una altra gent, s'estaven preocupant de la seva religiositat, per tancar-se en el cercle clos d'unes idees fixes que no admetien diàleg.

Ara ja els meus raonaments no són escoltats. L'altre dia els vaig portar un fulletó amb les diferències de traducció de la Bíblia, i em van dir que no pensaven llegir-lo fins a consultar amb els seus guies.

Però el que més em dol d'aquest canvi és el motiu. No va ser perquè es plantejessin uns aspectes difícils de moral, ni per cap qüestió teològica, de les quals eren ben aliens, sinó per la fredor que veien al seu voltant; per manca de solidaritat, d'interès; en una paraula, per manca del testimoniatge de Crist que hauríem de donar en tot moment.

Per culpa dels qui vivim el nostre cristianisme d'ànima endins. Dels qui no sabem donar la mà, ni cridar als qui s'allunyen del camí, perquè som uns grans covards.

Varen canviar per les formes, perquè d'idees per canviar no en tenien, fos la culpa de qui fos. Perquè mai no se'ns havia acudit convidar-los a les nostres reunions de germans, perquè en el fons no els om, tàvem com a tals. Perquè mai no els havien ajudat quan els seus fills eren petits i els mancava el més necessari. I sobretot perquè mai no els havien anomenat Déu.

Per tantes petites coses, que estava al nostre abast arranjant-les, que sols ens demanaven una mica de bona voluntat, i els hem deixat marxar definitivament.

Ara les nostres relacions tornen a ser com abans. Ignorem els nostres sentiments religiosos i novament la convivència és fàcil.

Solament un dia vaig preguntar a la Sra. Roser per què em va parlar de Déu aquella primera vegada; i em va dir:

—Perquè t'apreciava i te'l volia fer conèixer.

Perquè m'apreciava... Senyor, si almenys als qui estimem ens atrevíssim a parlar-los amb valentia de Tu...

ANNA